

bevare den halve Salttold, havde vi havt Frihed i den Henseende, saa havde vi derigjennem havt Velighed til at sætte en lille Told af $\frac{1}{4}$ Ore paa raffineret Salt, uden at Statskassen havde behøvet at bringe noget Offer, og vi vilde tillige igjennem den Indtægt, som vi havde faaet ad den Vej, gjennem disse 40,000 Kr. om Aaret, have havt tilnærmelsesvis Dækning for en Opgivelse af Tolden paa saltet Silb, hvilket fornuftigvis ogsaa maatte være taget med. Saaledes burde Regjeringen have behandlet denne Sag, have søedes med, hvad Spanien vilde have, og derefter være kommen til os og sagt: Ville I saa hellere af med hele Salttolden med det Samme, eller skulle vi lade $\frac{1}{4}$ Ore blive tilbage som Beskyttelse for Saltraffinerierne, indtil vi forøvrigt kunne enes om Toldloven og det Hele udjævnes. Naar vi ophæve Tolden paa saltet Silb, gaar det omtrent lige op for Statskassen. Saa var den Sag i Orden. Men den høitærede Minister har bundet Hænderne baade paa sig selv og os Andre, og hvis han skal vise Respektlighed, paafører han Statskassen et Tab af 40,000 Kr. aarlig i 3 Aar. Det er denne Udserd fra den høitærede Ministers Side: at gaa hen og binde Regjeringen uden Spor af Forsnødenhed, uden at opnaa Noget som helst derfor — det fremgaa af hans egne Ord — jeg betragter som uforsvarlig. — Den høitærede Minister tilføiede: „for Konge og Folk“. De Ord skal jeg gjøre til mine.

Det er en ganske eiendommelig Maade, hvorpaa man taler om Brændevinsafgiften. Den høitærede Minister siger paa den ene Side: Vi skulle have Brændevinsafgiften og Skifatten frem samtidig med Toldloven og bebreide os, at vi ikke behandle Lovforslagene herom, og paa den anden Side siger den meget ærede Minister — og det maa Enhver indrømme — at de kunne ikke forhandles her under denne Sag, men hvorfor, siger den høitærede Minister, have vi saa ikke behandlet dem i de foregaaende 6 Maanedre. 6 Maanedre før vi saae Traktaten, var der ikke mindste Anledning for dette Thing til at forhandle Toldloven. Det kunde vi ikke falde paa, naar den blev os budt paa den Maade, hvorpaa den høitærede Minister hød os den i Oktober, og hvad de andre Love angik, vil Landstinget sikkert indse, at, dersom vi enes om en saadan Toldlov, som ikke er gjort afhængig af Brændevinsafgiftens Indtæden og altsaa gaar ud fra, at den nuværende Brændevinsafgift skal være uforandret eller i alt Fald, at den i mange Aar skal have det samme Beløb som hidtil, vil det være overordentlig let efter det Standpunkt, som baade dette og det andet Thing har stillet sig paa, at enes

om Overgang til Rarrumbesatningen; thi i det Stykke er der ikke nogen Divergens. Hvad derimod Skifatten angaar, tager den høitærede Minister fejl i, at man overhovedet kan enes om det Lovforslag, som her foreligger for os. Den Opgave, som der er stillet, nemlig at lægge Skat paa bairersk Öl, er ikke løst. Det foreliggende Forslag har ganske vist et Fortrin for det, som var fremst i Landstinget for 2 Aar siden, thi det var en Maltskat, som altsaa vilde ramme alt Öl, hvorimod dette kun har til Hensigt at ville ramme bairersk Öl og lignende Ørter, men den Opgave at konstruere en Skat paa bairersk Öl er ikke løst, og man kan ikke forlange, at dette Thing skal konstruere en ny Skat. Det maa Regjeringen sørge for at gjøre med det Materiale, som den har til sin Raadighed. Selv om vi vilde gaa ind paa en Skat, vilde vi ikke have naaet at gjøre — i alt Fald vilde jeg ikke kunne tilraade Udvalget at gjøre Andet end sende den foreliggende Lov derom tilbage til Regjeringen og sige, om vi maatte faae et andet Forslag, men for os er der ingen Marsag til at behandle disse Sager og det allerede af den Grund, at, hvis vi overhovedet skulde ind paa en Behandling deraf, maatte vi afvente en ny Skatts Udarbejdelse af Regjeringen, og det vilde tage saa lang Tid, at det hensigtsmæssige Tidspunkt for Traktatens Godkendelse vilde være forspildt. Ogsaa i den Henseende har Flertallet ment at træffe det Rette ved at indrette sit Lovforslag saaledes, at det ikke kræver noget Supplement. Lad os ikke blande disse to Ting mellem hinanden. Jeg forstaar meget godt, at den meget ærede Regjering er ubehagelig berørt ved, at det Grundlag, hvorpaa den har foresat sig at behandle Toldloven, glider bort fra den. Der er imidlertid ikke Andet ved det at gjøre; det maa glide bort, og — lad mig gjentage, hvad der staar i Betænkningen — det maa navnlig glide bort nu, da vi ikke kunne vedtage en Forhøielse af Brændevins- og Skifatten samtidig med, at vi vedtage en Toldlov, hvorved vi maa nedsætte Vintolden til det Halve af, hvad der staar i Regjeringens Forslag, og holde Tolden paa Sydfrugter under Halvdelen af, hvad der staar der. Men, siger den høitærede Regjering, hvad der bydes her, er end mere uantageligt. Den høitærede Minister begyndte med en Anthyndning af, at de 6 Medlemmers Forslag for 3 Aar siden gav Anvisning paa en meget betydelig Dækning gjennem en Skat og en Brændevinsafgift. Det gav Anvisning akkurat paa samme Dækning som Folkethingets Forslag; i Fjor blev der givet Anvisning paa Dækning af en Del af Beløbet, uden at